

Per què el govern de coalició amaga la veritable despesa militar?

La senyora ministra d'Hisenda, María Jesús Montero, va presentar la setmana passada el projecte de pressupostos, a discutir a Corts, per a l'any 2023. Aquest pressupost, presentat com el més social, o gairebé, de la història, contempla oficialment un augment del 26 per cent de la despesa militar, que ascendeix a 12.825 milions el 2023 davant dels 10.152 milions del 2022.

Recordem que aquest augment va comportar una picabaralla amb el soci de coalició Podem que, en paraules del seu portaveu parlamentari Echenique, pretén ignorar aquest augment. Augment que segons la ministra no comptabilitzava al “sostre de despesa”. Estranya enginyeria comptable perquè al cap i a la fi la despesa és la despesa, vingui d'on vingui. Pel que sembla ve del “Fons de Contingència”. Parlarem després d'això. El que apareix de moment públicament és que oficialment hi ha un augment del 26%. Justificat segons Pedro Sánchez pels compromisos adquirits a La Cimera de l'OTAN a Madrid els 29 i 30 de juny passats.

Fins aquí el relat oficial.

Els darrers dies diversos diaris, en particular La Vanguardia, fidel representant de la fracció catalana de la burgesia defensora del règim monàrquic, van publicar diferents articles detallant la despesa militar, la voluntat del govern és operar la concentració de les grans empreses d'armament amb una pluja de milions. Una necessitat, sense dir-ho, de “competir” al mercat mundial en un moment en què l'administració americana (les multinacionals americanes), que posseeix el 40 per cent del mercat, utilitza a fons la guerra d'Ucraïna per aixafar els seus competidors europeus -teòricament aliats-. De fet, més del 60 per cent de l'armament del nou exèrcit d'Ucraïna, format el 2014, és d'origen nord-americà, cosa que va unida, és clar, a l'enviament d'un exèrcit d'instructors i tècnics,

La política del govern de coalició és clara: intenta mantenir un petit espai al mercat mundial. En realitat, les guerres serveixen per això, en nom de la democràcia, la sobirania nacional, els drets humans, es lliura el combat entre els gàngsters capitalistes, entre ells els oligarques corruptes, per controlar parts del mercat mundial, en aquest cas pel control de l'energia, i

també de l'armament d'última generació.

Quina és la veritable despesa militar?

Dimecres 12 d'octubre (coincidint amb la desfilada militar a Madrid) el diari en català ARA publica un llarg article i l'editorial sobre l'ocultació de la despesa militar. ARA no és ni de prop ni de lluny un pamflet esquerrà, ni tan sols independentista. És un diari partidari de l'ordre, políticament correcte. La prova és que la conclusió de la seva editorial és clara: “Si Pedro Sánchez vol augmentar el pressupost, el primer que ha de fer és ser honest i abandonar les pràctiques opaques dels seus antecessors”. En efecte, tots els governs han amagat els veritables despeses, com diu l'article de La Veritat núm. 111 dedicat a l'economia de guerra “el mercat armamentístic per la seva pròpia naturalesa és opac”.

Resumint, el contingut és el següent: la veritable despesa prevista per al 2023 seria de 24.058 milions, el doble del que s'ha anunciat. El més significatiu són els 1.601 milions destinats a innovació del sector de la defensa, despesa inclosa en el pressupost del Ministeri d'Indústria i que l'any passat va ser de 708 milions; és a dir, aquesta despesa en “R+D militar” augmenta amb relació al 2022 un 126 per cent. Tenint en compte els interessos del deute atribuïts al Ministeri de Defensa que en portaria un total del 27.617. O sigui, més del 2% del Producte Interior Brut. Això dels interessos del deute explicaria d'on ve el “Fons de Contingència”, o sigui de més deute.

El càlcul és fàcil, segons l'estudi és que partides de despesa s'atribueixen a altres ministeris, al de l'Interior, al d'Indústria, al d'Exteriors.

El document del Centre citat conclou dient: aquesta quantitat pressupostada no és obligatòriament el que es gastarà. Fins ara se n'ha gastat més. O sigui, contràriament amb altres despeses -per exemple, el finançament de les autonomies en què moltes vegades com a Andalusia i Catalunya no es gasta el pressupost- a Defensa sempre se sobrepassa.

Les dades consignades sobre la veritable suma de la despesa militar no són una mera qüestió administrativa. Tenen una importància econòmica transcendental, més enllà que computin o no dins de l'anomenat “sostre de despesa” (l'antidemocràtic mecanisme pel qual la

mal anomenada UE, al servei de l'FMI, imposa quant poden gastar les administracions públiques). Perquè d'alguna banda surten els recursos que suporten aquesta despesa: o bé de la retallada d'altres despeses i, en particular, de disminuir les socials; o bé d'una recaptació fiscal més gran que, vist el que s'ha vist, vindria d'impostos indirectes (els més regressius ja que els paga en la mateixa proporció el conjunt de la població, amb independència del nivell de riquesa); o bé d'un endeutament més gran, amb la conseqüent exigència posterior de retallades socials per afrontar-ne el pagament.

Però a més de la seva importància econòmica, que fa que la despesa militar, ja per si mateixa molt elevada, es dispari en la proporció consignada revela una mica més, molt rellevant políticament: per què es tapa amb un mantell de silenci aquesta situació? Per què no hi ha cap iniciativa de denúncia i combat contra ella per part dels principals responsables polítics que diuen reclamar-se dels interessos de la majoria, que és la classe treballadora? La resposta és inequívoca: perquè fan pinya amb el règim monàrquic que subordina la nostra economia als interessos de la fracció dominant del capital financer a escala mundial, que és la nord-americana. Uns interessos que es vehiculen a través d'institucions com, especialment, l'FMI i l'OTAN, a les quals se sotmet el règim monàrquic espanyol, especialment a través de la UE.

La lluita contra la guerra, contra les despeses militars és inseparable del combat per les reivindicacions.

La despesa armamentística no només és parasitària, és la despesa en forces destructives, és expressió de la descomposició del mercat capitalista. És un mitjà de valorització del capital, cosa que demostra el seu veritable caràcter destructor. (Vegeu La Verdad 111)

Es vol defensar en el moviment obrer aquesta despesa en nom dels llocs de treball. Com si no faltessin productes útils i necessaris socialment:

Pressupostos de sanitat i educació colpejats per la pandèmia que amb prou feines van patir modificació en el sentit de reforçar el que és públic i que de fet fa que hi hagi menys metges i infermeres a la xarxa pública ara que a inicis del 2020; una indústria farmacèutica en mans

privada malgrat el desastre viscut; mancances mai resoltes descobertes amb el Prestige com la manca de remolcadors d'alçada als ports; milers de places d'escolars encara sota els sostres de pavellons prefabricats o els una vegada i una altra reclamats augments de vies ferroviàries i la seva modernització...

Però si el govern de coalició es veu obligat a amagar els veritables costos és degut

a una raó política. El moviment contra la guerra, les despeses militars, l'OTAN, han estat massives al nostre país, fins i tot majoritàries. Encara que avui això no s'expressi encara als carrers (o de manera limitada, com la Manifestació del 26 de juny a Madrid), és evident que pot ressorgir, com va passar als anys 80 contra l'OTAN i el 2003 i 2004 contra la presència de tropes

espanyoles a Iraq.

La lluita contra la guerra està unida la lluita contra la guerra social, o sigui al combat -entre altres- per l'augment de salaris i pensions segons la inflació real, contra els acomiadaments a la indústria, en defensa d'ella, i el cessament del desenvolupament de la indústria militar, veritable metastasi al conjunt de l'aparell productiu.

Els nostres compromisos...

Així es preparen les manifestacions contra la guerra militar i social a Alemanya

Companys,

Per a la seva informació, aquí hi ha 2 convocatòries per a la manifestació «Pa i Pau» del 22 d'octubre a Hamburg, com a part de les manifestacions del 22 d'octubre a tot Alemanya

1) Plataforma: Pa i Pau

Una vida segura, un habitatge, pa i pau!

No pagarem les seves guerres i la crisi del capitalisme!

Perquè defensem els nostres drets fonamentals i lluitem per una vida digna i segura per a tothom. Per això necessitem justícia social, econòmica i ecològica i pau.

A tot el món assistim a un empitjorament de les desigualtats socials, amb l'augment de la fam i la destrucció de la natura. És urgent construir alternatives que garanteixin una vida segura per a tothom.

Ens enfrontem a una crisi econòmica mundial. En el passat, aquest tipus de crisis econòmiques han conduït sovint a la monopolització, així com a convulsions polítiques i socials fins i tot a la guerra. La primera i segona guerres mundials i el canvi estructural neoliberal global després del 1973 van ser les conseqüències de les tres grans crisis del capitalisme. Ara estem en la quarta gran crisi.

Les guerres són sempre sinònim de violació dels drets humans i de patiment i mort sense fi. A més de les guerres que porten anys assolant Orient Pròxim i Mitjà i algunes regions de l'Àfrica, la guerra d'Ucraïna s'ha estès a tot el país. Aquestes guerres s'han d'aturar immediatament. Els Estats Units planeja intensificar l'enfrontament amb Rússia i la Xina per recuperar la seva supremacia exclusiva. I els Governos de la UE, amb l'alemany al cap, estan participant, sobretot amb el subministrament d'armes. Això està portant Europa a l'autodestrucció i s'ha d'aturar.

(...)

Puedes descargar todo el documento en:

http://posicuarta.org/cartasblog/wp-content/uploads/2022/10/ManiHamburgo_cat.pdf

Campanya d'extensió i subscripcions a aquesta *Carta Setmanal*

Si no la reps, et convidem a que la rebis cada setmana. Si la reps, et proposem que subscriguis a altres companyes i companys als quals pugui interessar.

L'elaboració i enviament d'aquesta Carta comporta algunes despeses. El POSI, que l'edita, no té ni vol subvencions, tota la seva activitat i les seves publicacions són finançades exclusivament per treballadores i treballadors, que volen recolzar, en aquest cas, la publicació de la Carta Setmanal. Demanem un suport de 5 EUROS a l'any, o més si us sembla.

Nostre compte corrent en La Caixa és: **2100 2812 51 0200071314**. Indicant: Recolzo Carta Setmanal

Per rebre-la, envia un correu electrònic a: info@posicuarta.org

Pots contactar des: <http://posicuarta.org/cartasblog/contacto>

Partido Obrero Socialista Internacionalista
Sección en España de la IS Internacionalista

Carrer Desengaño, 12 (1º 3A). 28004 - Madrid Teléfono:
91 522 23 56 - Fax: 91 521 72 01 <http://www.posicuarta.org>
posicuarta.org
Busca'ns en Twitter: @posicuarta